

Descriptors

Martí Gironell i Gamero (Besalú, 1971). Escriptor i periodista. Entre els seus llibres publicats destaquen *El pont dels jueus* (2007), *La venjança del bandoler*, que va guanyar el Premi Néstor Luján de Novel·la Històrica el 2008, *L'arqueòleg* (2010), *L'últim abat* (2012), *El primer heroi* (2014) i *Strappo* (2015). Tots traduïts a diverses llengües, com el castellà, l'italià, el francès, el portuguès i el polonès.

Boscós de novel·la

Planto l'ordinador portàtil a la taula de jardí que hi ha darrere casa, a Besalú. Aixeco el cap i veig la imponent silueta de la Mare de Déu del Mont i els boscos d'alzines, pi blanc i pi roig que formen la seva falda. Penso que quan acabi aquell capítol m'hi endinsaré. Em canviaré la roba, em calçaré les vambes i hi correré una estona, com a mínim fins a l'església de Lligordà i tornar. És un entorn que m'oxigena, m'allibera, m'inspira, em conforta. Sé que sol fet de veure aquest paisatge i, després, d'internar-m'hi i deixar-me impregnar per la seva personalitat, m'ajudarà a modular el tempo de la meva escriptura. I això és una realitat que m'ha acompanyat des del primer llibre que vaig començar a escriure, ara fa més de deu anys. Estic convençut que la força d'un indret, d'un lloc, determina el ca-

ràcter d'una persona, perfila i dibuixa la seva manera de ser i de fer. Així com no és el mateix el tarannà d'algú que ha nascut i viscut tota la vida arran de mar o envoltat de muntanyes, d'igual manera influïx en l'estil quan escrius, que és diferent si estàs envoltat d'aquest entorn, d'aquests paratges, que si ho fas des de l'aïllament d'una habitació en un pis d'una gran ciutat, encara que la imaginació et pugui portar a situar l'argument de la teva novel·la en uns entorns salvatges i emboscats. En els meus inicis, sobretot en les dues primeres novel·les, el paisatge que conec i que m'ha acompanyat tota la vida hi era molt present. Més en *La venjança del bandoler* que no pas a *El pont dels jueus*. En el primer títol, els boscos de la Garrotxa tenen un paper no gens secundari en el desenvolupament de la trama: les desventures

Em calçaré les vambes i hi correré una estona, fins a l'església de Lligordà i tornar. És un entorn que m'oxigena, m'allibera, m'inspira, em conforta

> **Il·lustracions: David Cabello Rueda** és artista plàstic i músic, nascut l'any 1990, a la Bisbal d'Empordà. Actualment, és estudiant a la facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Titulat en arts aplicades al mur a l'escola Massana de Barcelona.

DAVID CABELLO



d'un traginer que es converteix en un temut bandoler. Es viu del bosc, pel bosc i amb el bosc. És un ens viu que t'alimenta, et cura, t'amaga, et guia i et conforta quan ho necessites. Aquest mateix paisatge, aquest entorn, més la presència i la força d'un riu, es fa un lloc destacat en la història de la construcció del pont de la capital del comtat, que bastia el relat de la meva primera novel·la. No ha estat volgut ni pensat, m'ha sorgit de manera natural incorporar l'entorn a les pàgines dels meus llibres. M'ha influ-

ït com a persona, forma part intrínseca de la meua vida. I, al capdavall, el que trasllades a les novel·les són fragments de vida, d'ara o de de fa cent anys. Uns fets que requereixen d'una posada en escena cuidada fins al mínim detall, perquè tan importants són els protagonistes com els escenaris per on es belluguen. Si, a més, són indrets que formen part del teu propi mapa sentimental, el cercle és ben rodó.

MARTÍ GIRONELL

Si, a més, són indrets que formen part del teu propi mapa sentimental, el cercle és ben rodó

taller de nous creadors

M. Mercè Llauger (Girona, 1966). És llicenciada en ciències polítiques i de l'Administració, i treballa a la Universitat de Girona. Ha treballat com a correctora en diversos mitjans de comunicació. El 2013 va publicar els contes «Aisha», dins del llibre *Íncipit*, de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès, i «Amb la màgia de la lluna africana», aquest darrer premiat en el II Concurs de Relats Curts de la UdG.

La rebel·lió dels mots

Avui he decidit que no tornaré a parlar. D'un temps ençà he descobert que les paraules se'm rebel·len. La ment em bull. M'assetgen les lletres i les síl·labes i els mots que es van unint i formant oracions i lluiten per sortir de dins meu. I cada vegada que ell em parla, sento que els sons s'escapen de la meva boca i prenen vida. Frases senceres amb un significat que es fon al mateix instant en què ha fugit dels meus llavis. I aleshores és quan tot es desencadena de nou: després de deixar sortir les meves paraules, comencen a assetjar-me les seves.

Jo voldria que el conjunt dels nostres sons formessin una balada dolça i harmònica, saborosa com la xocolata que jugàvem a deixar fondre lentament entre els nostres llavis quan ens sentíem feliços. Però no és així, ell ara ho entén tot d'una altra manera. I el so de les paraules que m'adreça va pujant i pujant de to fins que m'arriba com un esgarip que m'amenaça.

Quan ens vàrem conèixer li agradava el so de les meves paraules. Sempre em deia: «Continua, precisa, explica'm més coses: la teva veu m'asserena». I em demanava que li recités fil per randa tot allò que

*Avui he decidit que no tornaré a parlar.
D'un temps ençà he descobert que les paraules
se'm rebel·len. La ment em bull*



havia fet el dia anterior, i jo em delia per afegir-hi una nota de mel i canyella en totes les nostres converses, perquè sempre hi trobés aquella dolçor, la simfonia de les paraules ben dites. I mentre passejàvem m'acariciava amb suavitat la mà i em deia que mai no es cansaria d'escoltar-me.

Aquest matí he deixat que fluïssin les meves paraules en un moment en què no devia tocar. Quan li he vist la mirada, hauria volgut apagar el so dels meus llavis però ja no hi he estat a temps. Ell ha alçat la mà.

Ha estat aleshores quan he decidit que, a partir d'ara, les meves paraules només prendran vida a través dels meus escrits. S'haurà acabat la mel i la canyella i la tendra melodia de les paraules d'amor. Cap altre so no fluirà a través dels meus llavis, ja que, quan estic amb ell, els mots se'm rebel·len.

MARIA MERCÈ LLAUGER

Quan li he vist la mirada, hauria volgut apagar el so dels meus llavis però ja no hi he estat a temps. Ell ha alçat la mà